

عنوان مقاله:

جایگاه حقوقی آزار مبتنی بر جنسیت در محیط کار در ایران با تاکید بر مقاله نامه شماره ۱۹۰ سازمان بین المللی کار

محل انتشار:

فصلنامه مجلس و راهبرد، دوره 28، شماره 105 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

سودابه رضوانی - استادیار دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه

محمدقاسم تنگستانی - استادیار دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه

سیده مهدیه ادیبانی راد - دانشجوی دکتری حقوق جزا و جرم شناسی، دانشگاه

خلاصه مقاله:

امروزه با توسعه تعریف بهداشت کار به بهداشت روانی، افزون بر بهداشت جسمی و اهمیت آزار مبتنی بر جنسیت؛ مقابله با عوامل تنش زا در محیط کار، محور بسیاری از مطالعه ها در حقوق کار قرار گرفته است. به موجب مقاله نامه شماره ۱۹۰ ژوئن ۲۰۱۹ سازمان بین المللی کار در خصوص مقابله با آزار در محیط کار که یکی از محورهای اصلی آن پیش بینی راهکارها و برخی الزام ها برای پیشگیری و کاهش آزار مبتنی بر جنسیت در محیط کار است، کشورهای عضو ملزم به رعایت احکام و ضوابط مقرر در مقاله نامه از جمله تدوین و اصلاح قوانین و مقررات خویش در این زمینه شده اند. در نظام حقوقی ایران در برخی موارد، هرچند نه به شیوه ای تفصیلی، اما در برخی مواد پراکنده در قانون مسئولیت مدنی ۱۳۳۹، قانون تعزیرات و مجازات های بازدارنده ۱۳۷۵ و اخیرا در لایحه «صیانت، کرامت و تامین امنیت زنان در برابر خشونت» این مسئله مورد اشاره قرار گرفته است. در قانون کار جز در برخی موارد کلی، اشاره ای به ممنوعیت آزار مبتنی بر جنسیت در محیط کار و مسئولیت کارفرما در برابر این پیشامد نشده است. بنابراین نگارندگان این نوشتار با توجه به نواقص موجود در قوانین و مقررات حاکم بر روابط کار و برخی مقررات مرتبط در نظام حقوقی ایران با روش توصیفی - تحلیلی و در پرتو راهکار های ارائه شده در مقاله نامه پیش گفته؛ ضمن مفهوم شناسی آزار جنسی در محیط کار، بررسی مقررات ایران و برخی اسناد بین المللی به ویژه مقاله نامه شماره ۱۹۰، پیشنهادهای مشخصی جهت اصلاح و تکمیل قانون کار ارائه می دهند.

کلمات کلیدی:

آزار جنسیتی، به ستوه آوری، مزاحمت جنسی، بهداشت روانی کار، مسئولیت کارفرما

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1208979>

